

L'entrevista

Ò.M.J. / N.A.

Marc Prades, fotògraf de casaments

“En una boda hi ha nervis, llàgrimes, riures, emocions, animalades... tot concentrat en 12 hores”

Marc Prades (el Rossell, 1985) viu a Tortosa i ha estat nominat al premi ‘fotògraf revelació’ als Golden Lens 2018, que podrien considerar-se els Oscars de la fotografia de casaments. Toca altres pals, però són les bodes les que li ofereixen l’expressivitat que busca captar. En cinc anys ha passat de fer quatre casaments anuals a fer-ne 30 enguany.

Parlem del premi més important d'arreu del món en el seu àmbit, no?

Pel nivell que hi ha i la gent que s’hi presenta, efectivament és dels directors més importants en el món de la fotografia de bodes.

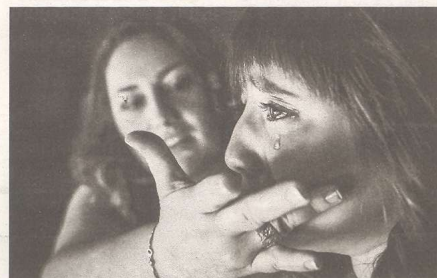
Com arriba fins aquí?

Porto cinc o sis anys fent fotografies de casaments. Al principi feia fotografies d’excursions per la muntanya, però dos noies d’Ulldecona em van proposar fer un postboda fictici. Vaig veure que allò m’agradava. Era el 2013 i aquell mateix any ja vaig fer quatre casaments. Aleshores, fa dos o tres anys, vaig descobrir que hi havia la possibilitat de presentar-me a portals i directors i fer coses diferents per a créixer, tant professionalment com personalment. Cada trimestre van sortir premis i enguany m’han premiat sis fotografies, al marge de la nominació.

I la nominació ho és a una trajectòria?

A un nivell. Entenc que miren el teu web.

I tot això ho fa perquè és allò a què li ha tocat dedicar-se professionalment o perquè és allò de què més gaudix?

El fotògraf Marc Prades i, a la dreta, dos de les seues obres: la llàgrima d’Aitana i Roger i Lorena. / CEDIDES

Estic treballant en un 80% amb bodes; i, a part, una boda m’agrada perquè pot passar-hi de tot i has d’estar pendent amb la càmera perquè no s’escapi res. Poden haver-hi llàgrimes, riures, emocions, animalades... tot concentrat en 12 hores!

I què és el que més li agrada captar?

Les abraçades m’agraden molt.

Quina és la fotografia més singular que recorda haver fet?

La d’una llàgrima d’emoció d’una nena de vuit anys. Quan la vaig fer vaig veure de seguida que era una gran foto i, de fet, me la van premiar.

Així, els protagonistes no són només els nuvis?

Ho són tots els invitats. De fet, de vegades

surten millors fotos d’invitats que dels nuvis.

Què busca? Quina és la seua predisposició abans de cobrir un casament?

Intento ser bastant discret, des que els nuvis es canvien a casa... els nervis de la cerimònia... i quan la cosa se’n va de mare amb el convit.

Té un perfil concret de client?

No. Faig casaments sobretot pel Maestrat, els Ports i les Terres de l’Ebre, de diferent signe i classe social, des d’una boda de poble amb festassa gran a Benifallet a una de més tranquil·la a Vinaròs. Enguany tinc 30 bodes.

Quina reacció va tenir en conèixer que estava nominat a aquests premis importants?

Em vaig quedar blanc. No m’ho esperava. Ara a veure si va més enllà. Els premis es reso-

len d’aquí a dos mesos al Brasil.

Ja té l’excusa per viatjar-hi, no?

No m’ho puc permetre. Sóc autònom i encara tinc molta feina de bodes, per a uns dos mesos. Ja hi estaré pendent *online*.

Com es dona a conèixer?

Tinc el meu web i a Instagram estic penjant una foto diària.

I què li podria reportar el premi?

De moment, només la nominació ja ha tingut un gran impacte. Contacten més amb mi, i he rebut moltes felicitacions.

Com veu el futur? S’obriria a altres àmbits de la fotografia?

Faig altres coses: industrial, corporatiu... però és en bodes en què me seguixo formant i fent cursos, especialitzant-me. ■